

La Piulà

Setmanari regionalista amb ninots

— ¡No se puede pasar con eso!

— ¡Però si vostè és sols el porter! ¡Miri que ho donaré directament a l'amor!

10 cts.

REGENERADOR DE LA VIDA

L'Abat SÉBIRE ha trobat en les plantes del mar el medi infal·lible de tornar la salut, sense remeis, als **tuberculosos, anèmics, convalecents, neurastènics, malalts del estómac i budells, diabètics i albuminúrics**

COMUNICACIÓ A LES ACADEMIES DE MEDICINA I CIÈNCIES DE PARÍS
DEMANI'S FOLLET EXPLICATIU GRATIS AL

DIPÒSIT GENERAL: Diputació, 268. - BARCELONA

DE VENDA: Farmàcies, Centres d'Específics i Drogueries
Pòt gran (500 grams), 5 Ptes. :: Pòt petit (250 grams), 2'75 Ptes.

Elaboraten els Laboratoris Marins de Enghien-les-Bains (França)

Bombetes elèctriques de mig watt
Ilegítimes de l'estranger

Aquesta és la fàbrica
més important del món
5.000 obrers enfeinats en la fabricació de bombetes

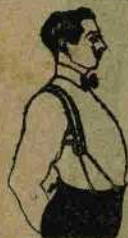
Demaneu-les a totes les botigues d'electricitat

Representant per Catalunya:

Josep Bolet

Concell de Cent, 265, 1.^r, 1.^a-Telèf. 3376

BARCELONA

TIRANT - BENEFACCTOR

PATENTAT

PER AL DESENROTLL DEL PIT DE LES
SENYORES, HOMES I NENS

Els ven la casa Srs. **Eduard Schilling**
S. en C. (Barcelona, Madrid, Valencia) i
el fabricant d'elàstics i lliga-cames **Smart**

AMADOR ALSINA

Riera St. Joan, 8. - Barcelona

que enviarà folletó gratis a qui el demani.

VERDAGUER I C.^o

Banyeres - Bidets - Duches
Rentamans - Escalfadors - Waters
Orinadors - Aixetes - Cuines, etc.

TELÉFON 1662

Despatx: Rda. UNIVERSITAT, 9

Tallers: ENTENZA, 41

ELS TIRANTS I LLIGAS MILLORS I DE MÉS
BON GUST SON SENS DUBTE ELS DE LA TAN ACREDITADA

MARCA
Mandomvall

DEMANI'S EN CAMISERIAS I SIMILARS
VENDAS AL ENGROS: M. DOMENECH VALLES
CONCELL DE CENT, 377-BARCELONA

CALÇATS NOVELTY

SON ELS MILLORS I ELS MÉS BARATOS

Classes superiors per a senyor des de 10'50 pessetes

1, PLAÇA SANTA ANNA, 1

BANYS SOLÉ Teléfon 7902
Salmerón, 15

El Confortable Català

Durán i Bas, 11.-Teléfon 3468

Mobles
transforma-
bles en
llits

Tallers de mobles de tota classe i decoració. Casa especial en sillons de gran confort anglès forrats en marroquí i velluts.

Academia COTS

Fundada el 1879 - Carrer Cucurulla-Plaça Sta. Anna

DIRECCIÓ GENERAL: ARCS, 7, PRAL.

Comerc, Banca, Borsa, Francès, Anglès, Alemany, Reforma
de lletra, Títol de Tenedor de llibres

DE LA SETMANA

Heus aquí una setmana verament trascendental per Catalunya, la que acaba de finir. Trascendental per molts motius: perquè marca una nova orientació

boca al parlament, ja no es podrà dir per part dels partits de torn, que no se sab què vol ni on va el nostre regionalisme. La cosa és clara com l'aigua: vol

en les costums parlamentàries espanyoles inaugurant una era de respecte i de tolerància en la manera de pensar i sentir dels contraris, malgrat els esforços dels incorregibles pertorbadors; perquè en ella ha sigut plantada la senyera de les reivindicacions catalanes al Senat i al Congrés, les dugues forteresses del uniformisme enervador que semblaven inaccessibles als propòsits nacionalistes; i perquè lo que a les Corts succeïa, ha tingut en constant expectació a tots els catalans: així els que combreguen en l'ideal lliberador d'una Espanya nova, una i varia, potent i progressiva, com els pusillànims, que tanquen els llurs pensaments amb pany i clau per por de posar en perill sos cabals o la representació que deuen al poder constituït; fins per aquells que més influïts se troven per les malestrugues corrents de la política espanyola, fins pels que, mancats de tota energia i de tota voluntat, rendeixen culte al caudillisme, la setmana darrera es estat trascendental.

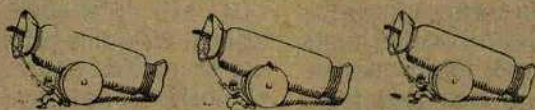
Are saben a Madrid, saben en tots els recons d'Espanya, que els catalans aspirem a una autonomia política i administrativa, perquè la una no pot existir sense l'altre, doncs formen part integrant d'un mateix cos. Saben això, perquè s'els ha dit d'una manera clara i categòrica: amb tot respecte, mes amb tota energia i amb tota llealtat també. L'esperit d'en Fivaller s'es alçat a les Corts espanyoles per a parlar per boca dels dos capdells parlamentaris: l'Abadal i en Cambó. I d'are endavant, quan el nacionalisme obri la

l'autonomia integral de Catalunya, i va a la consecució de sos propòsits dintre la legalitat establerta, tocant a les portes del poder.

Així ho han entès tots els polítics: així ho han comprès també el president del Consell, quan parlant com a tal i com a quefe de les hosts lliberals democràtiques, ha dit que estava disposat a anar lluny en lo de l'autonomia administrativa, mes que res s'obteniria del govern en lo referent a l'autonomia política, respecte a la qual no's podria ni tant sols entaular dialleg; paraules arriscades dites per qui les digué i en el lloc on foren dites, per què equivalien a una menaça de treurer de la legalitat unes aspiracions que havien prè ja estat parlamentari.

No és el comte de Romanones un polític irreductible i recalcitrant; per això, no obstant els grans aplaudiments amb que els seus i altres reberen la intrangigenta resposta, acorralat per en Cambó qui li feu veure la greutat de la situació en que es posava, acabà per declarar que ell no es negava a discutir sobre autonomia i sobre lo que vulguessin els regionalistes; mes, que ara per les circumstancies, no podia concedir res, i demanava una tregua fins que les circumstancies actuals haguessin finit. I afegí, que tota vegada que la minoria regionalista insistia en plantejar el problema català, hi hauria dis-

cussió i tal volta podrà arribar-se a la modificació del pensament de nostres parlamentaris. Termenà el president dient que ell no volia la ruptura amb els representants de Catalunya i molt menys cercar-la.

LA SETMANA ENTRANT NUMERO EXTRAORDINARI

IMPRESSIONAT el Noi de LA PIULA per l'èxit del debat catalanista, i volent recordar als senyors del poder central que amb un poble viu no s'hi pot jugar, ha ideat la publicació d'un NÚMERO EXTRAORDINARI, que sortirà el dimecres vinent per a commemorar la diada del *Corpus de Sang* de 1640, motivada per la revolució nacionalista que iniciaren els Segadors.

Aquest *extraordinari*, que contindrà doble número de pàgines, serà un verdader document històric que deurà possehir tot bon nacionalista, ja que en ell s'hi reflectaran totes les injúries que el catalans foren víctimes en aquella època; els consells del bon patrici en Pau Claris; la revolta dels Segadors en la processó del Corpus; la mala fè del Virei Comte de Santa Coloma; les facessies del malestruc Comte-Duc d'Olivares, i l'invenció de les vibrants estrofes del cant d'*Els Segadors* que mai més han pogut pahir nostres contraris.

Tot això anirà amenizat amb treballs literaris seriosos i de broma, amb reproduccions de poesies al·lúsives a l'època i gravats i caricatures intencionades.

Res, que LA PIULA, ensupida fins ara per las tasca que li proporcionava l'èxit que acaba de esclatar al Parlament, vol fer-ne una de les seves tirant la casa per la finestra i presentant al poble català un NÚMERO EXTRAORDINARI de mèrit positiu.

¡Catalans! entereu-se'n bé dels sucesos d'aquell *Corpus* dels Segadors que motivaren un vessament de sang per culpa de la mala administració d'aquell Comte-Duc malestruc.

¡Catalans! mostreu LA PIULA de la setmana entrant a vostres families, per que els vells recordin lo que hem après, i la brivalla aprengui a recordar lo que ben clar expressa el nostre himne nacional.

*Catalunya, comtat gran,
tornarà a ser rica i plena...*

Aixís, mercès a l'acert, a la sang freda i a les altes dotes parlamentaries del nostre leader, les esmenes regionalistes al missatge de la Corona restaren en peu i fou oberta discussió sobre les meteixes, amb lo qual s'ha posat en clar una volta més, que no es tracte, com per Madrid se diu, de les aspiracions polítiques de la «Lliga» si no d'uns anhels que viuen latents en l'ànima de tots els catalans. Lo que els homes de la «Lliga» han fet, es estat donar-los-hi forma, i alçar-los ben alts, com un guier que pogués acoblar-los a tots an aqueixes hores en que bullen els més intrincats problemes nacionalistes; els únics que priven que puga esser pactada a corre-cuita, una pau anhel·lada per els bel·ligerants abans de que acabi d'extenuar-se i des-sangrar-se la vella Europa.

Cal doncs que, en aqueixos moments trascendentals, els catalans facin examen de consciència. Els arguments més sòlits que'ls enemics de nostres anhels esgrimeixen contra els regionalistes son: que la «Lliga» representa sols una part de la opinió catalana: que el moviment nacionalista es ben migrat quant sols compta amb dos diaris escrits en català; que el castellà regna al llibre, al Teatre, i en moltes corporacions: que és cosa de bon tò parlar-lo i escriure-lo fins a les més íntimes relacions, per les altes classes socials.

¡l pensar que'ls que això ens tiren en cara, son els meteixos que durant dos sigles han anat escapsant l'una darrera l'altre, les migrades facultats que'ns deixà aquell odiós decret de Nova Planta, basament fatal de tot el centralisme espanyol, d'aqueix centralisme que ha perdut un imperi colonial per la seva intrangüència!

Amo l'Estat de l'escola, del tribunal, de l'església, del notariat, del govern de les provincies, de tota la màquina administrativa, ha imposat arreu un criteri i una llengua: i si la catalana, i la gallega i la éuscara i la valenciana i la mallorquina, no son mortes i soterrades, no es deu pas a l'Estat, sino a l'amor dels bons fills de Catalunya, de Galicia, de Biscaia, de Valencia, i de Mallorca que se senten, amb més o menys intensitat, ben altres que'ls castellans, encar que nosaltres siguem els quins primers aixequem la veu per a demanar a l'Estat coses que son ben nostres, i que sense el nostre consentiment, i molts cops amb la nostra protesta, ens foren arrebaçades.

Si la «Lliga» avui porta el seu cantant del nostre terror per la potencialitat organitzadora que la fa poderosa, es perquè la seva actitud respòn a un estat ferm d'opinió: més, per que això es vegi a tot hora, cal que's faci la llum, tota la llum possible al problema català, no tant complexe que no puga esser capítol d'una ullada, amb ses diverses modalitats, aduc per sos meteixos enemics.

I a que la llum se faci, havem de contribuir-hi tots els catalans sense distinció d'ideals polítics i de creences religioses, lliurar-nos d'atavismes i de prevençions caduques i fins d'antipaties i repulsions individuals i col·lectives. Pensem que'ls moments actuals son de vera transcendència per la nostra terra: Al parlament espanyol se debat el plet de Catalunya. Demostrem palesament que tots els catalans pensem i sentim com els que a Madrid parlen en nom nostre.

I aixís ens farem dignes d'ells i de la causa justa que defensen.

LA DESTRUCCIÓ DE LES BARRAQUES VELLES, PEL MARQUÉS D'OLÉRDOLA

— Ens has cremat les vivendes, deixant-nos sense fogar, ¿i encare Rius i Rius?

CRÒNIQUES D MADRID

d'en Pol

Un assistent a les magnes sessions en que en Cambó ha parlat, em deia:— ¡Sentint-lo, plorava! —

I jo ho comprenc: més de quatre vegades he passat del coratge al plor, al sanglot, en sessions memorables. ¡Qué hauria fet ara davant de la poderosa oració definitiva d'en Cambó, la més alta, la més ferma, la més complerta de totes les seves!

Altres vegades s'ha plantejat al Congrés el problema nacionalista. Mai els hem amagats, els regionalistes, els nostres sentiments, mai hem disfressat les nostres idees. Però ara s'ha presentat no el problema, la solució. Ara hem dit: ¡Ja no es pot esperar més, ni per Catalunya, ni per Espanya!

No l'he pas de comentar el discurs d'en Cambó; és tasca feta per amics i enemics; además, qui l'ha volgut conèixer, l'ha pogut llegir íntegrament. Però puc comentar l'efecte que ha fet a Madrid aquest "Mane, Thecel Thares" amb que el nacionalisme català ha interrompit la orgia babilònica dels partits del regim.

Tots els discursos, tots els articles, tots els comentaris contra el nacionalisme català han sigut fragmentaris. Cada comentarista ha agafat un punt del discurs d'en Cambó, creient que aquell era el principal. No s'ha fet encara una oposició seriosa al conjunt, al pensament que guia l'actuació catalanista.

I és que no ha esverat el principi de les nacionalitats, sino la possibilitat de haver-s'hi de rendir un dia: no hi ha a Madrid el convenciment de la raó, sino el pensament del mal que podria produir en l'organització política i administrativa de que viuen, un canvi de orientació. Cap dels opositors sent res contra el nacionalisme, sino contra quelcom que amenaça a cada un d'ells, a cada interès, portat per la doctrina nacionalista. El dia que Catalunya consegueixi el govern i administració de lo propi, s'haurà acabat tota oposició; no hi haurà ni l'intent d'una restauració del regim vensut. El castellà és fatalista. Ni contra Portugal, ni contra les Repúbliques americanes s'ha intentat res una volta proclamada la seva independència.

Tothom parla en nom d'Espanya contra el nacionalisme, però en realitat parlen en nom d'un interès particular; se diuen representants del país i no ho són. Jo em jugaria lo que tinc i lo que no tinc, que si anessem a preguntar de un a un als pagesos de Castella i d'Extremadura i de Andalusia lo que els sembla de

que Catalunya se governés per ella mateixa, tots respondrien: — «Que se gobierne; ¡ojalá pudiéramos goberarnos nosotros!»

El plantejament de una actuació nacionalista ha produït a Madrid i en altres llocs d'Espanya una corrent regionalista. Lo que negaven feia anys, avui ho acceptarien els més enemics de la autonomia administrativa. Aviat, el negar a un home idees regionalistes, serà fer-li una ofensa. Si un dia's plantejés a Madrid un problema regionalista, comensaria a posar-se de moda el nacionalisme. I es que'l mon avansa i les coses cauen pel cantó qu'és decanten.

I veus-aquí com altre vegada s'ha demostrat que no hi ha en el Parlament espanyol, que no hi ha a Madrid més que un problema que agiti i apassioni: el de Catalunya. Tot lo demés, ja saben que es comedia i ganes de parlar.

El senyor Giner de los Ríos ha fet un discurs que s'assembla als que feia a l'Ajuntament; plè de retòrica estantissa, d'equivocacions, de mala fè, i de «latiguillos» patrioters, no ha convençut pas ni als que l'han aplaudit. Si tota la oposició a una oració transcendent i seriosa, com la d'en Cambó se redueix a lo que ha dit el senyor Giner de los Ríos, no val pas la pena de una rectificació.

¡Com es veritat aquell adagi que diu que en una germanada hi ha de tot! Si l'hagués pogut sentir el seu germà Don Francesc, l'hauria renyat. Pobre «Don Gildo!» ¡Com devia patir en Lerroux, que té talent, al escoltar-lo!

I no dic res de l'infelís d'en Salas Antón! Encare'l recordo, fa trenta anys, fent de catalanista, tirant als certàmens literaris, i presumint de parlar català dels clàssics... una frase seva va fer se cèlebre.

Arribava a l'estació de França, per anar a un certàmen de Granollers, si no m'equivoco i dirigint-se a un escriptor premiat que també esperava'l tren, va preguntar-li: ¿On son els altres trovadors? Ha durat molts anys, que entre'ls vells catalanistes la frase s'ha repetit bromejant sempre que s'esperava a algú de la colla...

El debat sobre nacionalisme, serà llarg. Tindrem encare un parell de Cròniques per a comentar-lo.

EL número extraordinari de LA PIULA que sortirà dimecres vinent, anirà dedicat al *Corpus de Sang*, la revolució nacionalista de Catalunya, en 1640.

ROYAL Restaurant-Fiwe o Clow Tea-Tziganes
Banquets - Fiambres - Dolços - Exquisit pa de Viena - Royal

Dos cassos clínics

Un menescal establert de nou es sempre, per una població de dues centes cases, un gran aconeximent, desvetllador de curiositats, auguris i comentaris. I qui no està malalt desitjaria estar-ne i qui no és bestia desitjaria ésser-ne sols pel gust de tractar al clínic, conèixer la clínica i judicar amb coneixement de causa.

Els fracassos dels metges han fet célebres als veterinaris.

D'aquest derrers no'n manca mai un de famós per us i consol dels homes. I es natural que un poble, després del sant patró, desitgi tenir un taumaturg per són orgull i prosperitat.

En Roig, el veterinari novell prometa. Era descendent d'eminençies. Són avi per al bestia rossam i per als tumors blancs de la mainada no tenia parió; són pare guria crancs i llagues malignes i havia sigut el millor tòcòleg de vaques primerenques.

La juvenesa d'en Roig però, feia desconfiar. Ningú de bell antuvi, gosava confiar-li cap bestia de valua. El cridaven o li duïen a la clínica, perquè les *visures*, donzelles "espatllades", vells asmàtics, dones hidròpiques, infants raquítics i pagessos amb ossos desllorigats; però d'ovella, ase, pore o mula, ni un ni mig.

Un mes, dos mesos consecutius en Roig estigué refusant invedir atribucions d'altri.

A la fi va comprendre que sense acreditar-se com a menescal de persones no arribaria a tenir mai anomenada com a metge d'animals.

Ajudà a determinar-lo la mort de l'únic client; un peix de globo que una senyoreta barcelonina, que estava en el poble assejant la *cura d'aire*, li havia confiat.

Aqueixes primeres decepcions sempre afecten als homes de consciència.

Per altra banda acabaven de presentar-se-li dos cassos extraordinaris, que certament, encara que's tractés de racionals, pareixien de la seva incumbència.

El primer era un ballet d'uns cinc anys, fort i gras com un teixó. Havia entrat un matí en la ferreria engrapant les faldilles de sa mara amb l'aire joïós i encuriós, com si es tractés de comprar-li unes sabates.

—Què té aquest xicot? comensà preguntant el veterinari.

—Oh, que té, feu la mare, si jo ho sabés! vinc per a que vostè ens ho digui

—De què's queixa?

—Ell? de res, però, tal com el veu aixís tranquil fa coses molt estranyes. De tant en tant llensa dos o tres crits esgarrafosos. Hip... hip... hip... i santa i bona Maria, ja li ha passat tot, fins que hi torna. Ens te capficats.

En Roig tractà l'examinar a l'infant.

—No s'amoïni, senyor *doctor*, es com les altres criatures. Hip... hip... hip... caldrà que vostè l'ois. Esgarrifa. Aveïam, maco, fes hip, hip; que't senti aquest senyor.

En Roig pensà que'l xicot tindria sanglot, però de sanglot

també en tenia sorrint, segons deia la mare, més, ¡valguens Deu! quina diferencial! ¡Hip... hip...! si semblava que se li tenia que rompre la nou del coll.

—¿Què ha estat a ciutat, aquest noi, o que ha vist jugar fut-bol?

—Ha estat una temporada a Mataró; en quan a lo altre, veurà, que jo sàpiga... nosaltres som persones molt decens...

En Roig pensà en un rebroll d'afavismes una mica impresos. Estudiaria el cas; s'endinsaria en aqueix món d'horror i de misteri de les grans neurosis humanes, de les que per la seva sort, n'està exempt el bestiar i, en conseqüència els tractats de veterinaria.

L'altre cas també oferia ample camp a l'esperit investigador d'un menescal.

Es tractava d'un home casat, un carreter sense fills.

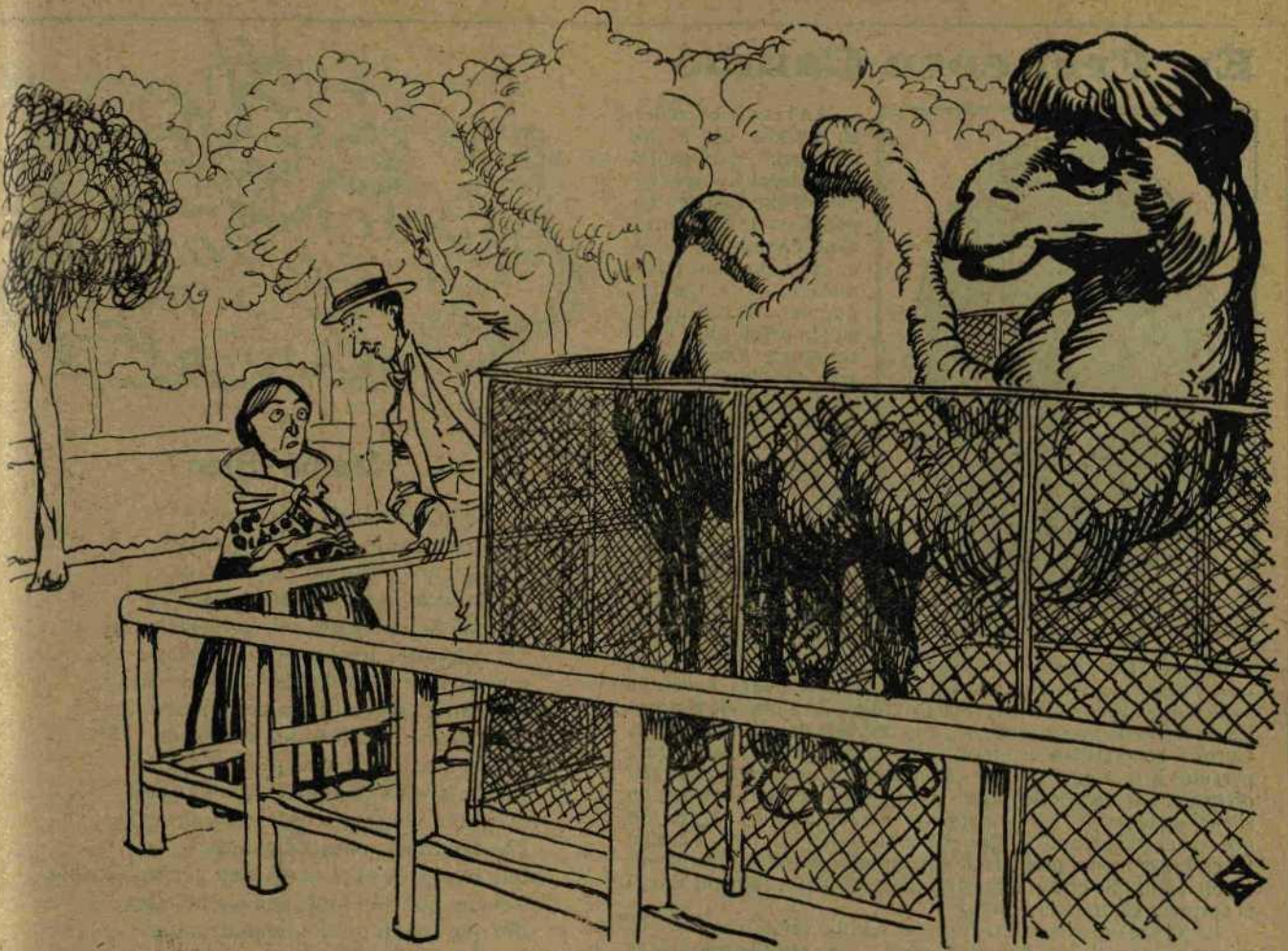
Era, el carreter, un bon jan en tota l'extensió de la paraula, cosa escepcional en un carreter. Es ficava al llit d'hora però, de tant en tant solia anar al cassino a matar l'estona amb els com-

En Romanones:—¡Advierto a usted que yo no admito imposiciones de nadie!

J. Cardús

Paraigües - - Ombrel·les - - Vanos
Portaferrixa, 10

— Això és un camell; pertencix a la família del quadrupets.
— ¡Ai, ai! Jo'm creia que pertencixia a l'Ajuntament.

panyes. I aquí estava el fenomen. Si tornava avans de mitja nit, res; si tornava més tard allavors succeïa el que no és pas probable logrés imiginar ningú per imaginació que posseïxi.

El carreter es posava de quatre grapes i miolant s'entossudia en passar per la gatenera. Mal que tingués que romandre a fora fins a la matinada, ell no feia us de la clau que duïa a la butxaca, ni deixava de miolar, ni abandonava la seva posició quadrupedal. Era precis que la muller descendís a obrir-li la porta i se l'emnenés escales amunt tot cridant-lo i amoixant-lo.

— Pobret, mixin, psi... psi... psi...

Allevors ell la seguia docilment, muntava els graons, es ficava a la cambra sempre de quatre grapes i s'arupia al llit on en adormint-se ja s'era acabat la facessia. L'endemà es llevava a punta de claror, collava la mula i eixia a carrotejar per aquests mons de Deu *tan fresc i ben mandat*.

La malaltia del carreter no més era molestosa per la seva dona, qui procurava mantenir-se a l'aguait i no deixar-lo a l'intemperie. A l'hivern sobre tot corria el perill de trabar-se'l gebrat i perdre'l, en tot temps, el de passar als ulls del veïnatge per una dona sense entranyes.

— Però ¿què't succeeix? solia dir-li ella. El carreter no ho sabia, no servava record de l'extrany rampell, durant el qual no obria

la boca més que per a miolar, ni accionava d'altre faisò que la propia dels gats, dels gats dòcils, encusonits per l'excessiu afecte d'una mestressa sentimental.

A la consulta amb en Roig hi assistiren marit i molla.

Ell com un enza, convençut del seu malt per ço que deia ella i disposat a sotsmetre's al tractament del veterinari sols per deixar d'esser molestos i no pas amb veritables ansies de gorir.

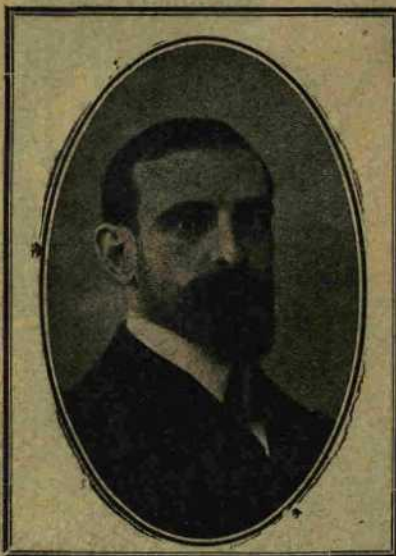
En Roig vegé més clar en la natura del carreter que'n la de l'infant. Aquí es tractava evidentment d'una antosugestió simbòlica.

Els gori a tots dos després de prolixes estudis i d'un llarc tractament. I aqueixos èxits li acarreren a la ferreria, les més famoses besties dels més famosos masovers de tota l'encontrada.

PRUDENCI BERTRANA

SERÀ doble i valdrà vint cèntims el número de LA PIULA de la setmana entrant, que contindrà formes reproduccions de pintures recordatòries de la revolta dels Segadors en 1640.

En Francesc Cambó

En Francesc Cambó, el capítol del nostre moviment nacionalista ha parlat al Congrés espanyol exposant les aspiracions de Catalunya. Com l'Abadal al Senat, es estat eloqüent i formidable. I la Cambra popular, tant lleugera, tant impressionable i tant sorollosa, l'ha escoltat amb atenció, sense atrevir-se a aixecar la veu, per a interrompre la seva oració parlamentària, implacablement llògica i contundent.

La oratoria d'En Francesc Cambó no era pas la esplèndida oratoria castel·leriana, ni la melosa silveriana, ni la buida i enfardegada dels bons oradors parlamentaris dels partits de torn: era clara com l'aigua, lluminosa com la claror del sol i freda com el glaç; tota plena de idees noves, de solucions salvadores i de realitats vivents. Al glosar els conceptes de les esmenes regionalistes a la resposta del Missatge de la Corona, concretà les aspiracions de Catalunya en unes poques paraules ben categòriques: —*Doneu-nos l'autonomia de l'estat alemany, que menys ne tinga!*— va dir— I a la Cambra es feu un silenci de mort per breus moments: perquè aqueixa vegada els governants, els diputats i fins el públic de les tribunes, s'havien fet càrrec de la importància de les aspiracions catalanes: havien escoltat allò que creien mai havia d'esser dit en semblant lloc, i la sorpresa els trebava la llengua.

La paraula macisa d'En Francesc Cambó seguí resonant rítmicament com l'aigua d'un brollador; ni una estridència, ni una insinceritat, ni una dubitació, ni un afalac rastrer hi hagué en tot el parlament del gran patrici. La seva figura d'apòstol se feia imponent; la seva veu implacable dominava aquells concurs d'homes lleugers i parladors, i quan, dit lo que volia dir, i res més de lo que dir volia, va assegurar, el president del Consell, l'home maquiavèlic i astut per excel·lència, no trobà paraules per a respondre-li i se sortí del pas, com va poguer.

En Francesc Cambó, havia obtingut el triomf parlamentari, més gran que hagi assolit mai un fill de Catalunya a la Meca del centralisme, mercès a la civilitat incomparable, a la clarividència portentosa i a la voluntat d'acer que'l caracteritzen. Enfront a la oratoria castellana de flamarada va aixecar-hi En Francesc Cambó la oratoria catalana, despullada d'enfarfecs, més fecunda en idees: enfront a la política xorca i oportunista que patim: una política nova, tota intel·lecte, acció i veritat. Per això, si ja no ho fos per dret propi, mereixeria ésser proclamat el primer capdill de la creuada nacionalista.

Nosaltres, a l'enviar-li la nostra més ferventa enhorabona per a que la juntí a les que ha rebut de tots els indrets de la terra catalana, el saludem també en nom dels vells partits i dels procediments polítics que ha malferit i flagellat, dient-li:—*Ave Cèsar impèrator, morituri te salutan!*

LES caricatures que publicarà el número extraordinari de LA PIULA, que serà doble i valdrà vint céntims, seràn degudes als més populars dels nostres dibuixants.

X

"Mamá - Bien"

Aquesta remollida Senyorassa, que té inflamacions a les genives, intolerable com un gos de raça o una comedia d'en Linares Rivas. Que dú per dins qui sab la ferramenta per aguantar les formes desbocades, que de tant pès tots els sofàs reventa i de tants crits allunya les criades. Que quan era una mica vistosota al seu marit de parroquial servia; i ara els seus llavis són una ganyota si és que vol fer-te una manyagueria. I ha tret dos criatures viciades que han prè el mon de Deu per un estable, i encar que són molt poc agraciades diu que tenen un dot considerable. I ella les sab posar ben a la vista, i en les llotges de preu les porta a vendre, i si un cop es sentia pessimista ara ja es té mig empassat un gendre. I encar que sab que és massa criatura, sense solta i com una carabassa, sab que'l seu pare és atacat d'usura i comercia el coco i la melaça. Ella ho sab tot i ella per tot se fica, coneix al que ha caigut i al que ensopega; als homes que la volten embolica. Es una Parca inútil de mantega. Per disbarats que digui mai s'espanta, parla del *radium* i l'*electrolisis*; fa monuments a la setmana santa, i posa flors per aturar la tisis. Més teniu de saber que aquesta furia arreu es conreada i alabada; Trieu, desde l'*Eden* fins a la Curia, allí on us sembli més insospitada. Jo he vist un senyor vell, que és una joia, contant un xisto vert al seu darrera, i ella ha fet uns escarafalls de noia amb el seu castellà de bugadera.

Els gegants de la Ciutat

Aquest any no tindrem gegants.

L'Ajuntament, el *pobre* Ajuntament no té prou cèntims per a habillar a l'*hereu* i a la *pubilla*, i per això ha decidit no treure'ls al carrer, per que així no ensenyaran la misèria.

Ja ho veuen. Per unes pessetes i mitja que deu costar el fer un vestit nou a la geganta i respatllar aquella bata de detectiu del gegant, s'ha suspès quest any l'exida dels alts personatges que tants alegrois causen a la brivalla.

Diu la Comissió que no pot fer gastos, que'ls diners que té en caixa són contats i escassos.

¡Pobre Ajuntament! Si que està desacreditat, que no té ni pot trobar una modista que li fii un vestit per la *pubilla*!

Verdaderament això és llastimós.

Per que, caballers, és ben trist que un Ajuntament que reparteix grapats de mils pessetes per a subvencionar entitats polítiques, que no són res més que *bars* de districte, no tingui ni pugui disposar d'uns quants cèntims per a vestir als gegants i pagar-los-hi el que'ls treguin a passeig una vegada a l'any, en una diada en que la canalla els esperan amb candeletes.

De sapiguer-ho abans, ens hauriem preparat, i entre el noi de LA PIULA i En Patufet hauriem obert una subscripció entre la quitxalla per a recullir *fondos* per que els gegants poguessin vestir-se decentment i ballar per nostres carrers amb el cor net i el cap alt.

Però ara ja no hi som a temps.

Si de gegants n'hi hagués cries, com d'elefants, ens quedaria el recurs de que en Guimerà fes la música d'un himne que podria escriure el Mestre Vives, i amb ell la mainadeta catalana demanaria an en Muley Haffit que'ns en regalés una parella, no per nosaltres, sinó *per ella*, per la mainadeta, que ja la sento com el dia de la Processó del Corpus, exclamarà:

—¿On son els gegants, *papà*?—I els pares haurem de contestar:

—No n'hi ha aquest any, de gegants.—I abans no's posin a plorar, els direm, per distreure'ls:

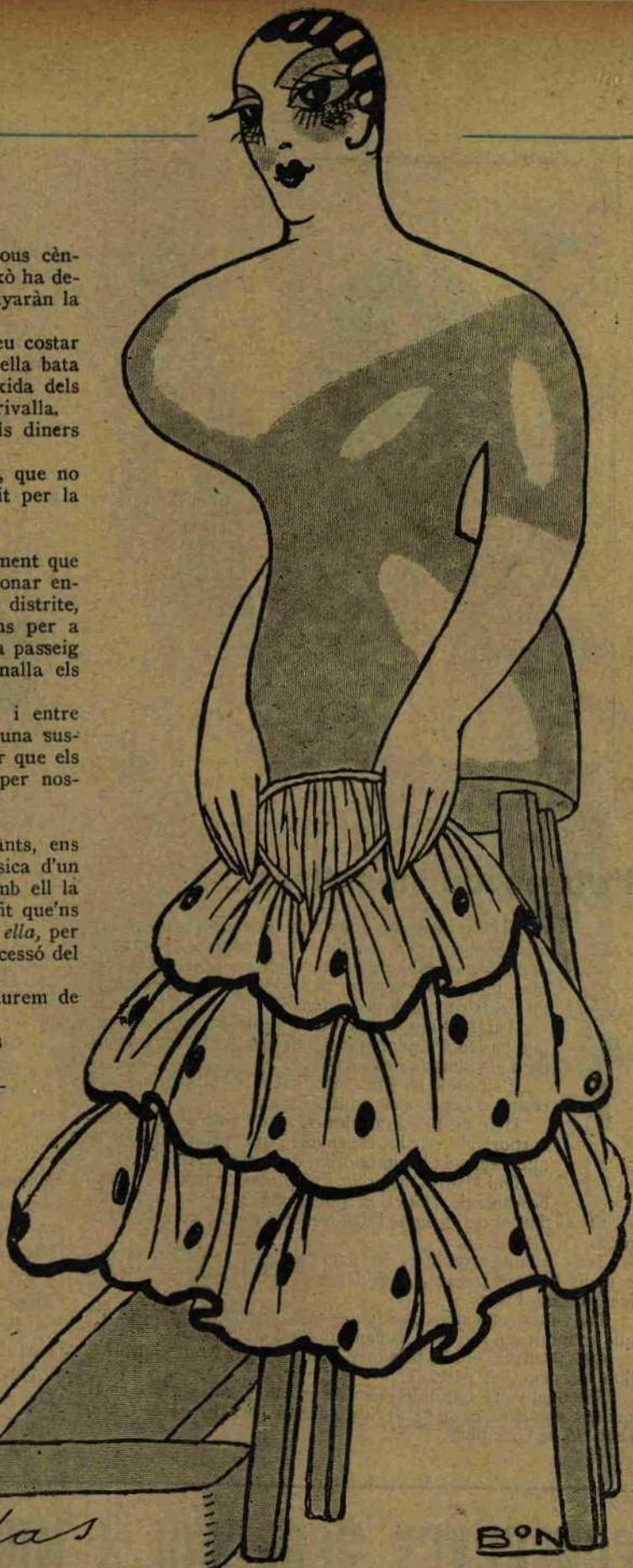
—Mirèu, ara passen les *trampes* de l'Ajuntament.

Q. ET.

—¿Aquestes faldilles m'haig de posar? ¿No veu que'm surtirà l'home per sota?

—Per això s'han inventat, per a que'ns surti home a totes.

—Doncs jo que ja tinc el meu, m'hi revel'lo, i avans que fer aquest bunyol, em quedo a casa.

Modas

BON

¡Nois, no'm feu correr tant, si no us deixo!

Pobres de nosaltres...

Si els catalans no procurem esmenar-nos estem irremissiblement perduts. Hem de procurar fer bondat i penedir-nos publicament dels nostres pecats abominables. ¿Qui som nosaltres per no volguer dependrer en tot del *fiero y altivo castellano*?

¡Ara! ¿Què s'han pensat aquests egoistes catalans que parlen d'autonomia administrativa i de cooficialitat de la llengua catalana?

Els castellans son l'encarnació de la patria, i anar contra d'ells es anar contra Espanya.

Hem de procurar, doncs, que'l nostre poble s'incorpori als partits espanyols i que proclamí ben alt que, reconeix la superioritat de la raça castellana.

Oh! Madrid magnífic, que poc et coneixen els que't bescanten!... ¡Tú ets el poble més gran de la terra!...

Ets el símbol del progrés i del treball i ets el cervell d'Europa...

Tens palaus magnífics, habitats per gent nobilíssima que com els filòsops pagans, consideren el treball indigne dels homes de sang blava.

Tens altes xemeneies que fumegen constantment, i màquines que sotraquegen furioses, cantant un himne al treball...

Oh! ¡Madrid, poble immortal, on en cada front hi brilla la llum del geni, jo't saludo!...

Si volem viure tranquils, hem de procurar, costi lo que costi, que els *separatistes* de "La Lliga", deixin d'arrogar-se la representació de Catalunya.

Hem de dir al poble que no parli més català, perquè fa ordinarí i separatista. Procurem que les nostres modistes, tan gentils i formoses, portin mantons llampants i sabates enxarolades, i que'l nostre jovent porti berret cordobès, capa madrilenya, calses hetxurades, i si pot-ser *traje de luces*.

Si volem que'ls polítics madrilenys estiguin contents, diguem al poble que no tingui aspiracions ni ideals, i que's resigni a viure miserrimament, com els pobles esclavitzats per la miseria.

Diguem-los-hi que no pensi, que no treballi, que no progressi, perquè treballant s'exposen a que Catalunya sia més rica que les *regiones hermanas*, i ja sabem que la riquesa es sempre envejada, i on hi regna la enveja l'amor no hi fa estada. Siguem tots iguals. Siguem tots pobres i miseriosos.

Creuem els llibres catalans, clausurem la "Biblioteca de Catalunya", tanquem les fàbriques, i esmercem les nostres energies en construir places de toros i riquíssims monuments als reis de la tauromaquia.

Ensenyem a cridar als llores: "¡Viva Madrid!"

Si ho fem així serem estimats i reconeixeràn les nostres virtuts i dissimularàn benevolentment els nostres vicis.

Diràn, per exemple, que'ls teixits de Sabadell son millors que'ls de Manchester, i avui com que'ns obstinem en ésser dolents, diuen que no serveixen ni per fer una casaca de ministre...

FIBLÓ.

TEATRES

La serie de funcions *Pompeianes*, donada pel "Foment del Teatre Català", van cloure amb una festa dedicada a recullir fondos per a el bust del gran Iscle Soler, com ja habíem anunciat.

Se representà *Mossèn Janot*, i en el joc de la comedia ens va agradar força la tasca realitzada per en Jaumet Borràs, les germanes Baró, en Johannus, en Capdevila, en Guixer, en Galceràn i en Casanovas.

A la festa hi assistiren en representació del nostre Ajuntament, el senyor Marquès d'Olerdola i don Josep Cirera, regidor regionalista.

Per cert que aquestes autoritats varen arribar tard a la festa, perquè'ls subdits d'en Mendiola que'ls guiaben, a caball, varen portar-los al *Mussic Hall Pompeya*, del Paral·lel. (Rigorosament històric).

Ahir debía començar les seves tasques, al Romea, la companyia d'en Martínez Sierra, que tant bon regust va deixar-nos la temporada passada al Novetats.

Aquesta vegada no'n forma part l'Enric Borràs, qui s'ha substituït per els primers actors Ricart Simó Raso i Pere Codina; amb lo que queda demostrat que'l nostre Enric és un comediant que *vale a lo menos dos*.

Per altre part n'estem molt contents de tornar a veure entre nosaltres a tant notables actors i a la Bàrcena i a l'Alba, que encara que ens recordi un ministre dolent, no per ço ens deixa de ser simpàtica.

CONSERVES PEDREROL I MIR **Són immillorables**
Provar-les és convèncer-se'n

Els *Guerreros* han estrenat *La ciudad alegre y confiada*, d'en Benavente.

Vostès ara voldrien que el noi de LA PIULA fos manso per a contar-lis si li va agradar o no aquesta comedia.

Doncs es faràn fume, perquè, com a bons neutrals, no volem judicar una obra que de dir-ne bé ens pendrien per blancs, i de dir-ne mal, per negres.

Obres d'aquest gènere no agraden als *contraris*, per bones que siguin, i les volen fer passar per *supers* els que són de la seva banda. Per lo tant, com que nosaltres no volem molestar ni als uns ni als altres, ens reservem l'opinió i ens esbravarem amb la tragedia d'en Carrión, que si bé és vritat que no porta tanta gent al teatre com l'obra d'en Benavente, en canvi el públic l'ha escoltada més serenament i amb més religiositat.

Clitemnestra, del pare d'*El fill de Crist*, va assolir un bon èxit, i... un altre dia que estiguem més de calma, en parlarem.

EL BON LLADRE

HAVH

Concerts

- ¡I es bon noi aquest que'ns ha demanat la mà de la noia?
- Sols té un defecte: que no sab jugar.
- Això es una virtut.
- Oh, es que malgrat això, juga.

EL mestre Lamote, ha volgut novament demostrar-nos, que la Banda Municipal, està avui ja en disposició d'anar a qualsevol banda. Com en Lamote es un excel·lent director i ademés un gran compositor, i els professors de la Banda en saben un niu, no és d'estranyar que ho facin espatarrantment bé. El Palau de Belles Arts, estava plè de gom a gom, i durant el concert el públic guardà un gran silenci, lo qual vol dir que li agradaren les composicions que figuraven en el programa.

En Lamote podrà ésser xato, però té un nas molt fi, per a conèixer lo que li agrada al públic. Per ço esculleix composicions d'aquelles que algú dels musics han de saber tocar cinc o sis instruments: pande-

reta, ferrets, campanes, platerets, timbales, etc., etc.

Ja que'l públic acudeix als concerts que organitza la Banda, hauria de procurar en Lamote, orientar-lo i posar gran cura en escollir les obres. Nosaltres entenem que tal com venen donant-se dits concerts, no tenen cap finalitat pràctica. Es crida a la gent per a que vagi a passar distretament dues hores. ¿Com és possible que en un mateix concert s'executi el Divendres Sant (Parsifal), i la Pantomima de "Las Golondrinas"? No volem dir amb això que aquesta obra sia rematadament dolenta, i que no siguem partidaris dels mestres espanyols. No; de cap manera; lo que volem dir es que'l public queda desorientat. Per a que'ls concerts focin verament educatius, haurien d'escullir-se composicions d'una mateixa escola i d'un mateix valor musical. I en el programa, que serveix d'invitació, hi podrien figurar petites notes biogràfiques, i així el public coneixeria la música i la vida artística dels grans mestres. Al confeccionar el programa, es procura que sia variat, i això es una gran equivocació. Els empresaris de teatre, també tenen aquesta mania, per a que tothom estigui content. I lo que succeeix es que obrant així, no donen importància a l'obra del poeta, i no deixen que surti el públic ben impressionat del teatre, recordant les bel·leses de l'obra.

El mestre Lamote, es un music eminent i un gran director, i és llàstima que perdi el temps, entretenant dues hores al public que acudeix al Palau de Belles Arts.

BEMOL.

El pobre Mir i Miró
diu que està molt enfadat
perque naltres l'hem pintat
vestit d'alt inquisidó.
Diu que en venjança d'això
se'n vol anà al Parlament
a maltractar de valent
an en Puig i an en Prat (1)
i a la Mancomunitat
i fins al *Consell de-cent*.

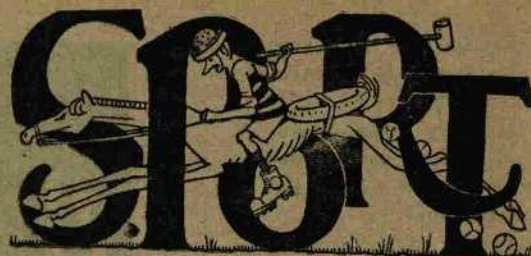
Sense mirà el perjudici
que pot donà a la ciutat,
en un mes han aixecat
al Parc un gran edifici.
També han aixecat, d'ofici,
una estació a tota *prisa*,
i ara diuen que precisa
aixecà un circol Romà...
Després d'això mancarà
que'ns aixequin... la camisa.

Un bon fill de Sabadell
diu que està molt enfadat
perque ell va fè un diputat
i aquest ara diu mal d'ell.
Això li passa an aquell
que's fia de segons quí,
puix podí presumí
que tot bon republicà
què ha de fer sinó tirà
l'aigua cap al seu molí?

La festa de la sardana,
aquest any, a Vallvidrera,
serà una festa sencera,
serà una festa galana.
Serà festa catalana
plena de vida i coló;
serà el pacte de la unió,
per més que algú s'hi interposi;
serà, en fi, l'apoteosi
del gran discurs d'en Cambó

B. N. V..

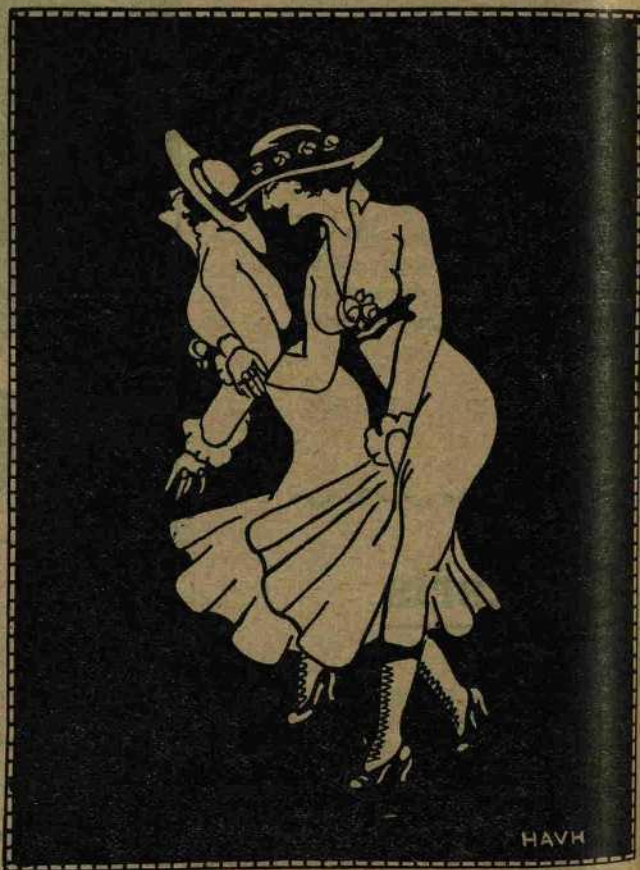
(1) Aquest vers es coix; ja ho sé, però tractant-se del Parlament he pensat: *¡Que haya un cojo más, qué importa al mundo!*

Un mar esplèndid i quiet, un ventet fresc i una mica repatani, una concorrencia nombrosa i selectíssima, entre la qual una florida exuberant de rostres femenins s'hi destacava, donant a l'espectacle una nota de bellesa i de gust exquisit, foren les característiques de les regates celebrades el diumenge passat en les quals es disputaven els *regatons* el Campionat d'Espanya de rem, encara que jo l'anomenaria Campionat de Catalunya. Els resultats foren els següents:

Canoes a 8 remers i timoner per a marins de guerra: Primer, "Sirena", en 10 m., 44 s. Segon, "Voladora".

CONFIDENCIA

HAVH

— ¿Perquè, tenint un marit tant bò, el fas rabiar tant sovint?
— Perque sempre que tenim una disputa, al fer les paus, em fa un regal.

Sastrería Americana -- R. FERRER ROIG

Escudellers, 71 -- Avinyó, 34

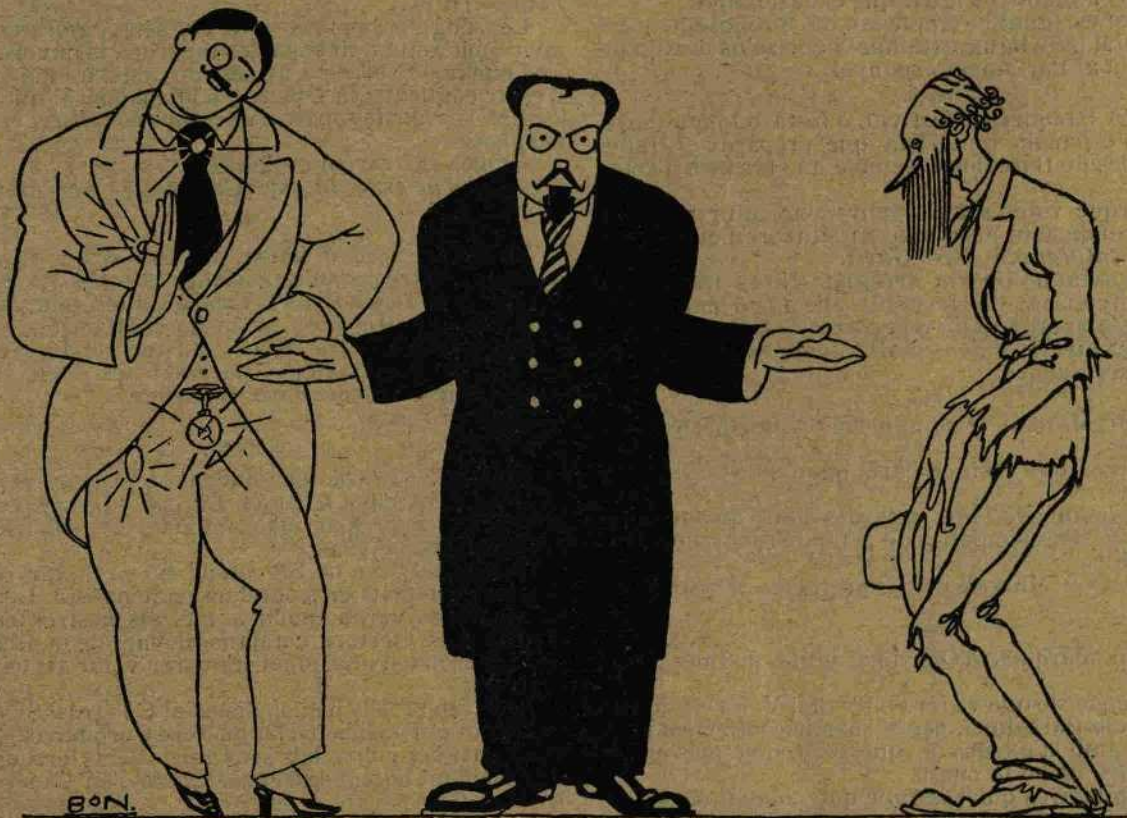
PREUS REDUITS

CONFECCIÓ ESMERADA

Fábrica d'articles de pell, carteres, petagues, moneders, cinturons, corretjes hàbit, maletes, sacs i carteres per a viatjants.

Preus baratíssims.

Casa PERELLÓ . Pi, 7 bis

L'IMPOST DE LA GUERRA.

— ¿Tenim de pagar els dos, senyor Alba?

— ¡L'un per haver-se enriquit i l'altre que s'hi ha empobrit, per burro!

Canots de passeig a dos remers en punta i timoner: Primer, "Desengany", en 6 m., 41 s. Segon, "Englantina". Tercer, "Brunzent". Quart, "Victoria". Quint, "Maricel"; i Sisé, "Guadalupe".

A dos quarts de sis en punt es corrogué la prova del Campionat d'Espanya per a ioles de mar a quatre remers en punta i timoner amb un recorregut de dos mil metres i una virada. Hi prengueren part les següents embarcacions: "Tarragona", del Club Nàutic de Tarragona; "Salou" i "Monturiol", del Club de Mar del C. A. D. C. J., i "Manelic" i "Barcino I", del R. C. M. de B. De sortida pren ventatge la "Manelic", però la "Salou" se la mira de reüll com volguent dir: ¡esperat! i apretant els *daus* empenen una marxa enèrgica i serena, conseguint posar-se al cap, seguida d'aprop de la "Monturiol" i la "Manelic". Fet el viratge els del Centre Autonomista, rendit tribut a la seva bandera, arreguen amb braó sostingut i després d'un embalatge esplèndid, traspassen primers la meta entre aclamacions de la concurrència i amb visible mal-humor dels del *Real* que's pensaven menjar-se'ls cincs. ¿I doncs què? Avui l'espirit i la força catalana, triomfen lo mateix del *Gobierno* que del *Real*. L'ordre d'arribada, doncs, fou el següent: Primer, "Salou", del Centre Autonomista, en 9 m., 10 s. Segon, "Manelic", del *Real*, en 9 m., 22 s. Tercer, "Monturiol", del C. A., en 9 m., 41 s. Quart, "Tarragona", en 10 m. El "Barcino I" es retirà de la lluita, tot just comensada. La tripulació de la "Salou" que obtingué el triomf, estava composta pels senyors Vidal, Rigol, Boronat, Gutiérrez, portant de timoner a J. Raldiris.

Felicitem coralment als nous campions per la victòria obtinguda, tant més quant ella representa en l'aspecte sportiu un nou triomf de la causa catalana. ¡Endavant i bon cop... de rem!

Ah, els programes de la festa, fets pel *Real*, "encara es fan en castellà. ¡Ai filla!

CORRECUITA

ESPECTACOS

Abans de parlar en Cambó al Congrés, en Romanones feu circular una fulla escrita en català. En aquesta fulla se insulta grollerament els castellans, i s'hi fan greus manifestacions separatistes. Segurament es tractava d'indignar els cunills de guia de la majoria, per a que al aixecar-se a parlar en Cambó, se l'increpés durament. Però dita fulla està tan incorrectament escrita, i està tan plagada de paraules castellanes, que tothom compregué que no havia sigut redactada per cap català. A cada pas hi trovarèu. *pues, como, sin embargo, etzétera*, etc. Es lo que deia «El Debate» de Madrid: aquestes paraules son les eines que els criminals varen deixar oblidades en el lloc del crim.

Que el Govern de França hagi donat les palmes acadèmiques a un bon nombre d'intellectuals catalans, ha caigut molt malament a Madrid.

I perquè el fet no es repeteixi, ha pensat el gran autonomista administratiu Comte de Romanones, que lo millor era privar als espanyols de rebre cap condecoració estrangera sense permís del Ministre d'Estat espanyol, en tant duri la guerra.

I are, diguin si això no es el primer pas donat cap a la absoluta autonomia administrativa; aquella de que va parlar en Roig i Bergadà al Senat. O millor dit; cap absoluta centralització política, de que es mostrà gran partidari el susdit senador.

Després d'haver llegit en Cambó un text català d'un discurs seu, un fonògraf; de la majoria exclamà: «Se entien perfectament es igual que el castellano».

Doncs, si es igual i s'enten tan bé, proposem que's declari oficial la llengua catalana, i que se'ns deixi parlar en català al Parlament espanyol.

El famós banquet, o festival, o festa o lo que siga, d'afirmació espanyola unitarista, que preparen els liberals-dinàstics de Barcelona, sembla que tardarà a celebrar-se.

I tot, perquè volen ser al menys cinc mil i un, per a fer quedar malament als quins organitzaren el banquet de l'unitat catalana al Parc Güell.

Jo d'ells aviat ho tindria arreglat. ¿No es tracta d'un acte d'espanyolisme, de veritable afirmació patriòtica? Doncs, senyors; organitzin una *corrida*. A Barcelona hi ha una plaça que té, segons males llengües, una cabuda de 23 mil espectadors.

El senyor Marcell Domingo ha fet un discurs ben catalanista.

El felicitem, que aixís se parla quan se vol servir al país.

El jove diputat per Tortosa es, des-d'ara, un home que té totes les nostres simpaties de catalans, pensí com vulgui en política.

Tòquila, Don Marcell i tiri, que ja'ns trobarem, un dia o altre.

El segon marquès d'Olérdola agafa instints neronians.

¡Mirin que fer lo que va fer l'altre dia! Valer-se de que es el batlle de Barcelona, per a manar calar foc a unes barraques, amb la excusa de que hi vivien més porcs que persones, no ho fa ningú.

Oh! i lo pitxor es que el públic que contemplava l'espectacle de la crema, encara l'aplaudia de valent sense recordar-se d'aquells tres-cents porcs veritables que haurien restat sens alberc, ni el seu amo no s'els hagués endut abans!

A la nit, un veí de Barcelona, d'aquells que estant sempre a tres quarts de quince, va preguntar a un regidor.

—¿I perquè ho ha fet l'arcalde, això de cremar tantes barraques?

—Perquè eren una *porqueria*!—respongué l'altre.

En Pere Corominas i en Jaume Carner, si han llegit el discurs d'en Giner de los Rios deuen haver-se tornat vermells de vergonya.

¡Amb qui havien fet ali per odi a la Lliga! ¡Amb un home, que diu lo que ha dit en Giner, amb un governant que fa lo que fa el Comte de Romanones!

Ja'ls ho deiem i no volien creure-ho.

¡Tindràn el patriotisme de parlar confessant la seva equivocació?

Haurien de tenir-lo.

Els uniformistes de Madrid es deuen haver quedat parats al veure que en Cambó rebia felicitacions de Galicia, de Valencia i de Bilbao pel seu discurs nacionalista.

Doncs, si senyors: i si els hi sab greu, apretin els punys.

La llevor ja es sembrada. Cullirem, cullirem, senyors de Madrid, que després d'un temps ne ve un altre, i tot s'acaba en el món.

Diumenge, al *Turó Parc* van engegar dugues bombes en competència; l'una s'anomenava «Catalunya» i l'altre «Turó».

Les dugues bombes amb els seus capitans varen anar molt amunt, fins que les taparen els núvols.

I donava bò sentir a un senyor castellà, que feia cara d'estar empleat a la Duana o a l'Econòmica, que deia:

Esto no puede soportarse. ¿Ha visto usted que desvergüenza?

—Què?—Li varem preguntar.

—*Pues no es nada, ver «Catalunya» por las nubes!*

En Salas i veste'n Antòn, va dir,—quan va arrojar aquelles quatre paraules al Congrés,—que des de que la «Lliga» està de puja, que'l Teatre Català està de baixa. —No tenen teatre, *ergo* no hi ha catalanistes,—diu ell. Sequivoca senyor Salas, ¿sab que vol dir això? Això vol dir que'ls catalans o nacionalistes anem drets al bulto, i que ja no estem per comedies.

¿Ho enten, ara?

El *Poble Català* tot canbiat, tot un altre, anava caient, caient cap a la Lliga. De cop s'ha repensat i diu que varen acorralar als candidats nacionalistes que prou falta fan al Congrés.

Nosaltres? Fora de Barcelona, no va lluitar cap candidat regionalista en front d'un nacionalista. Les forces nacionalistes varen apoiar a tots els nostres enemics, això sí: i els electors catalans, devant de la aliansa liberal-lerrouxista-nacionalista varen votar als candidats contraris.

¿Què fan falta'ls nacionalistes al Congrés? Si, es veritat. Però com podria parlar en Pere Corominas, —que no hi ha anat per culpa dels seus amics i dels lerrouxistes— representant la mateixa candidatura d'en Giner de los Rios?

Els pecats se paguen cars en política.

Servirà lo d'ara per a que'ls catalanistes de totes les agrupacions posin seny en les futures lluites?

En Romanones vol formar un partit lliberal regionalista.

Senyor Collaso: vegi lo que li diu el quefe.

A caseta, a caseta. Vostè, el director de les passades eleccions, ja hi es de més, en el partit.

Altrament, are tothom se farà o es dirà regionalista.

Però tingui's present que en Giner i en Lerroux se diuen autonomistes i demòcrates.

El nom no fa la cosa.

Els maurins i els senyors de la Defensa Social, pensant en fer colla en les vinents eleccions, han cregut del cas, protestar contra la actuació nacionalista de la Lliga.

Estàn en el seu dret de defensar no més una *descentralización bien entendida*. Si fossin nacionalistes, ja figurarien entre nosaltres.

Lo que no tenen dret es a considerar-se enganyats per la Lliga els que varen votar la candidatura de les passades eleccions legislatives. La Lliga ha sigut sempre nacionalista: a la Lliga hi ha desde fa anys, una «Juventud Nacionalista» i el «Manifest al País» que varen publicar avans de les eleccions els senadors i diputats regionalistes, no es res més que'l programa que va desentrotllar-se a la Festa de la Unitat Catalana i que s'ha plantejat a Madrid.

Desconèixer això, es hipocressia i es partidisme.

Camisería Sans

BOQUERIA, 32

Especialitat en camises a mida

Joan Cortès: Ara ho comença a entendre.

Patom: S. T. F.: Quirik i N. Pet: Al cove, que ara el paper dolent el paguen per bò.

J. Perdiu: Això és bò per diu, però no per publicau.

Un desocupat: Ja's veu, ja, que no té res més que fer.

F. P.: No va, i ademés, nostres dibuixants ja tenen desenrotllada aquesta idea pel número extraordinari.

Claudi Brú: Tant l'una com l'altre són molt defectuoses de forma, les estrofes no tenen uniformitat i els versos estant medits amb la mitja cana. Si no fossin aquets inconvenients i estinguessin escrites amb més gracia, cregui que les publicariem.

A. Corrons: No va, senyor meu, no va;
i això que'l dibuix demostra
que amb el temps, pot dibuixà.

M. Butiñà: Anirà al número extraordinari.

Pepet A.: No puc contestar-li res respecte a l'article anterior, per la sencilla raó de que no el trobo entre els *original en cartera*; això demostra que'l meu antecesor el debía inutilitzar, i cregui que si ell ho va fer jo *soy de la misma opinión*. L'article d'avui, m'agrada per que és curt, però no m'és simpàtic l'assumpte, i això que'l considero ben escrit.

Talla-rama: Per ara els Passatemps els farem passar de llarc.

Chuliu: Això no són versos.

Als nostres corresponsals

Per ser extraordinari el número de LA PIULA de la setmana entrant, preguem a nostres corresponsals forans que indiquin el número d'exemplars que desitjen rebre, puix advertim que un cop acabada la tirada que'n farem, no podrem reimprimir-la i es quedaràn sense, tots els que amb temps habil no hagin augmentat el paquet.

Impremta Fills de Domingo Casanovas; Ronda de Sant Pau, 67.—Barcelona

MINERVA

COL·LECCIÓ POPULAR DELS CONEIXEMENTS
INDISPENSABLES, EDITADA PEL CONSELL DE
PEDAGOGIA DE LA DIPUTACIÓ DE BARCELONA

EL DISSABTE, DIA 17 SORTIRÁN ELS TRES NOUS VOLUMS

EL RADÍ I LA RADIOLOGIA, per ESTEVE TERRADES, membre de l'Institut.

RESUM D'ASTRONOMIA, per E. FONTSEVÉ, professor de la Facultat de Ciències de Barcelona.

LES MALALTIES DE LA MENT, per J. ALSINA I MELIS, director del Manicomi provincial de Barcelona.

35 cèntims cada quadern

DE VENDA EN LLIBRERIES I KIOSCOS

Dipòsit general: BONAVIA I DURAN - Boqueria, 20

HISTORIA DE CATALUNYA

PER ANTONI AULESTIA I PIJOAN

DOS HERMOSOS VOLUMS: EL PRIMER DE 416 PLANES; EL SEGÓN DE 552

PRESENT ALS CATALANISTES

A instancies de molts toca-tardans hem oïjornat el plaç per a l'adquisició d'aquesta obra, fins el dia 22 del corrent Juny

10 pessetes els dos volums enquadernats

De venda en les principals llibreries; a casa de Joan Almirall i Forasté, PRINCESA, 16
i en nostra Administració: Llibreria BONAVIA I DURAN.-Boqueria, 20.-Barcelona

La Piula

SETMANARI REGIONALISTA AMB NINOTS — SORTIRÁ CADA DIJOURS A LA TARDE
REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Bonavia i Duran - Boqueria, 20.—Barcelona —

SUSCRIPCIÓ: Barcelona: Un trimestre l'50 ptes.—Afora: Id. 2 ptes.—Estranger: Un any, 10 ptes.—Es paga a la bestreta.

EL NOI DE LA PIULA.— ¿Qué me'n faria pagar molt de fer-me una illa?